

Predikatie over Psalm 147 vers 3
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 30 juni 2013

Zingen Psalm 46 : 1.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden des Heeren : 9.

Schriftlezing Psalm 147

1 Looft den HEERE, want onzen God te psalmzingen is goed, dewijl Hij lieflijk is; de lof is betamelijk.

2 De HEERE bouwt Jeruzalem; Hij vergadert Israëls verdrevenen.

3 Hij geneest de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hen in hun smarten.

4 Hij telt het getal der sterren; Hij noemt ze alle bij namen.

5 Onze Heere is groot en van veel kracht; Zijns verstands is geen getal.

6 De HEERE houdt de zachtmoedigen staande; de goddelozen vernedert Hij tot de aarde toe.

7 Zingt den HEERE bij beurten met dankzegging, psalmzingt onzen God op de harp.

8 Die de hemelen met wolken bedekt, Die voor de aarde regen bereidt; Die het gras op de bergen doet uitspruiten;

9 Die het vee zijn voeder geeft, aan de jonge raven als zij roepen.

10 Hij heeft geen lust aan de sterkte des paards, Hij heeft geen welgevallen aan de benen des mans.

11 De HEERE heeft een welgevallen aan hen die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen.

12 O Jeruzalem, roem den HEERE; o Sion, loof uw God.

13 Want Hij maakt de grendelen uwer poorten sterk; Hij zegent uw kinderen binnen in u.

14 Die uw landpalen in vrede stelt; Hij verzadigt u met het vette der tarwe.

15 Hij zendt Zijn bevel op aarde; Zijn woord loopt zeer snel.

16 Hij geeft sneeuw als wol, Hij strooit den rijm als as.

17 Hij werpt Zijn ijs heen als stukken; wie zou bestaan voor Zijn koude?

18 Hij zendt Zijn woord, en doet ze smelten; Hij doet Zijn wind waaien, de wateren vloeien heen.

19 Hij maakt Jakob Zijn woorden bekend, Israël Zijn inzettingen en Zijn rechten.

20 Alzo heeft Hij geen volk gedaan; en Zijn rechten, die kennen zij niet. Hallelujah.

Gebed.

Zingen Psalm 147 : 2 en 3.

Psalm 147 vers 3.

Hij geneest de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hen in hun smarten.

Om naar aanleiding van deze woorden met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest stil te staan bij drie gedachten.

- 1^e. Gebroken door de zonden.
- 2^e. Verootmoedigd voor God.
- 3^e. Genezen uit genade.

Gemeente, Psalm 147 zet in met een beschamend woord. Niet-waar? Looft de HEERE. Let wel, er staat "Looft". Dat betekent: het is een opdracht, een bevel. Het is maar niet zo een aanbeveling, of een opmerking van: "Ach, dat zou u eens kunnen doen of kunnen wagen". Nee, er staat: "Looft den HEERE". Ofwel, u bent gehouden, u bent verplicht om den Heere te loven. En als dat er zo staat "Looft den HEERE", dan zou dat een zaak kunnen zijn die we toestemmen. Maar ik wou u eens vragen: Is dat nu ook al een zaak die u met uw hele bestaan te kijk zet? Hoe kom je voor de dag onder zo'n woord "Looft den HEERE"? Kijk nu de afgelopen week eens terug. Moet u dan zeggen: "Nou, ik heb het er aardig afgebracht. Ik denk...". Dat is trouwens de taal van de mens van vandaag. "Ik denk dat God in de hemel aardig tevreden met mij kan zijn". Of wijst dat woord u aan waar het gebrek zit, waar de fout zit, waar de schuld zit? Looft den HEERE. Hebt u dat gedaan in waarheid? En dan niet alleen maar op sommige momenten van uw bestaan. Maar in alles en onder alles. Is uw totale leven één lofzang aan de Heere?

De psalmist die dit woord noemt, die door de werking van de Heilige Geest ons dit voorhoudt als een opdracht, als een bevel, die geeft daar een reden bij. Voor het geval een mens zou denken dat hij geen reden heeft om God te loven. Looft den HEERE, want onze God te psalmzingen is goed.

Onze God, zegt de psalmist. Weet u dat, dat u een God in de hemel hebt? Weet u dat, dat Hij uw God is? Nee, het haalt niet uit om je er achter te verschuilen: "Ja maar, ik ben onbekeerd, dus Hij is mijn

God niet". Wel waar!, zegt de Psalm. Hij is wel uw God, krachtens de schepping. U bent Zijn schepsel. U bent uit Zijn handen voort gekomen. En elke dag heeft gewaagd van Zijn Goddelijkheid, want elke dag is Hij het geweest Die voor u gezorgd heeft, het aan u niets heeft laten ontbreken. Hij is het Die u de adem in de neusgaten gaf. Hij is het Die u beschermd en bewaakt heeft in alles.

Looft den HEERE, want onze God te psalmzingen is goed. Kijk, eigenlijk is het zo, dat onder de volle uitgieting van de goedheid van God over ons bestaan, dit het enige is, dat de Heere van ons eist, van ons terug verlangt, dat Hij in ons hart, door onze mond, in onze woorden, daden, in onze gedachten, in ons hele bestaan geloofd wordt, dat Zijn Naam wordt grootgemaakt. En dat ene, dat weinige, nietwaar, wat de Heere van ons vraagt, dat doen we al niet. Daar komen we alles in te kort. Maar ik wou eens dit vragen: "Zit u ook zo in elkaar? Dat als de Heere het naar uw mening niet goed doet, dat u dan uw woorden klaar hebt. Maar als het er op aan komt om de Heere te loven, dat u dan eigenlijk geen woorden hebt om uit te spreken". Bent u het eens met Gods beleid in uw leven? Gaat het u naar uw zin? Of moet u een onbegrijpelijke weg gaan? Bent u zo'n mens die zegt: "Was het maar zo gegaan en was het maar zo gegaan"? Rekent u het de Heere voor? Of hebt u geleerd achteraan te komen?

De psalmist die hier aan het woord is, die heeft het geleerd om achteraan te komen. Looft den HEERE, want onze God te psalmzingen is goed, dewijl Hij lieflijk is.

Daar sta je dan bij dat open graf, of bij dat ziekbed. Daar krijg je dat bericht bij de dokter. Daar valt het tegen op school en op je werk. Dan gaat het alles, in de praktijk van je leven, zo anders dan dat je had gewenst. En de psalmist zegt: "dewijl Hij lieflijk is". Met andere woorden, de psalmist heeft geleerd dat de Heere in al Zijn doen en laten enkel liefde is. Dat het woord, wat later in het Nieuwe Testament door de apostel wordt genoemd inderdaad waarheid is: "God is lieflijk". En omdat Hij lieflijk is, omdat Hij liefde is, is Hij het waard om geloofd te worden, om groot gemaakt te worden. Al Zijn werken zijn dus ook uit de liefde voort gekomen. Het is liefde Gods hoe Hij met ons handelt, hoe Hij uw levenspad inricht. Het is liefde Gods. Waarom? Waarom is dat liefde Gods? Waar blijkt dat nu uit, dat dat liefde Gods is? Weet u wat onze ellende is? Weet u wat de ramp is die wij in onze zonden over ons heen gehaald hebben? De Heere de scheidbrief gegeven, ja. Afstand van Hem genomen. Wat doen wij nu met ons hele bestaan? We klampen ons vast aan deze ijdele wereld. We klampen ons vast aan dat wat voorbij gaande is. We leven voor dat wat bezig is te verdwijnen. We zoeken ons geluk in de

dingen van de wereld en van de tijd, in het hier en in het nu. Wat een voorrecht, wat een liefde dat de Heere een mens eens een keer een tik geeft. Dat de Heere de mens eens een keer laat bukken. Dat de Heere het in het leven eens zo maakt dat het anders gaat dan dat je had gehoopt en had verwacht. Wat een liefde als de Heere met je doende is om je los te halen van deze wereld, waar je je zo krampachtig aan vast houdt.

De andere kant is deze: Wat een schande voor ons dat de Heere soms zulke zware slagen moet toebrengen, voordat we eindelijk eens los komen van die wereld. Wat een beschamend woord, dat wij daar staan met heel ons aardse bestaan, met dat vlees en bloed dat wij eren, dat de Heere het nodig acht om ons klappen toe te brengen, opdat wij eens op Hem zouden gaan letten.

Dewijl Hij lieflijk is, zegt de psalmist. Dat is een geloofsbelijdenis. Dat is een belevenis van het hart, temidden van alles, onder elke weg die hij heeft moeten gaan, over de hoogten en door de diepten heen.

Wie is God voor u? Dewijl Hij lieflijk is. Wie is God voor u? Zeg het eens voor het aangezicht van de allerhoogste Majesteit. Wie is Hij? Hebt u het moeten ondervinden en mogen onderkennen in uw leven: dewijl Hij lieflijk is?

Dan zegt de psalmist: "De lof is betamelijk". Omdat al Zijn werken enkel liefde zijn, enkel tot mijn nut en tot mijn voordeel zijn, enkel tot mijn bestwil zijn. De lof is betamelijk. Hij is het zo waard, zegt de psalmist, dat ik Hem groot zou maken.

De psalmist zegt niet: "Ik geef de Heere alle lof die Hij waard is". De psalmist zegt wel: "De lof is betamelijk". En als de psalmist zegt: "De lof is betamelijk", dan krijgt hij de schuldbrief thuis. Dan moet hij erkennen en belijden dat zijn hele leven één lofzang aan de Heere zou moeten zijn, maar dat hij er alles in tekort schiet. Als de Heere Zich betoont als een God van liefde, ja, dan kun je zelfs Psalmen zingen in de nacht, nietwaar? Dan versta je wat het is: de lof is betamelijk. Dan schiet je inderdaad alles tekort. Dan zijn zelfs je beste werken nog met zonden bevlekt. Dan kun je ook met heel je bestaan, zelfs na ontvangen genade, voor de Heere niet bestaan.

Looft den HEERE, zegt de psalmist tegen zichzelf en tegen u en tegen mij, tegen alle mensen tot wie dit Woord komt. Looft den HEERE.

Kijk uw levensweg eens af. Zie eens terug, al die jaren. Wie is het eigenlijk Die u bewaarde? Wie is het eigenlijk Die u gevoed heeft? U gekleed heeft. Is Hij het niet waarvan de Heere Jezus zegt: "Uw hemelse Vader weet dat gij al deze dingen behoeft". Wie is het Die Zijn toorn, Zijn rechtvaardige toorn nog inhield, dat u niet gekregen hebt

wat u wel verdiend had? Als je dat toch voor ogen ziet in de zwartste nacht van het bestaan wellicht, dat je de laagste plaats in de hel verdiend hebt, maar dat de Heere je nog in Zijn lankmoedigheid gedragen heeft. De lof is betamelijk, nietwaar! Hoe blijkt het wel in de gang van de wereldgeschiedenis over het rond der aard, dat de Heere deze wereld, maar ook onze levens niet heeft losgelaten. Heeft het u weleens geduizeld dat de eeuwige God in Zijn almacht en in Zijn majesteit omziet naar zo'n mensenkind, zo'n mensenkind dat als niets is voor Zijn aangezicht. Hij Die een geheel volk noemt "een stofje aan de weegschaal". Wat zal dan één mensenkind wezen, waar het oog van de eeuwige God op een ieder van ons is geslagen. Hij is het Die langs kronkelwegen of langs rechte sporen (daar is Hij vrij in geweest) ons tot op de dag van vandaag tot hiertoe heeft geleid. Eben Haëzer, tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen. Moet u het ook belijden, bekennen? Waar zou dat nu voor geweest zijn? Waar is dat nu goed voor geweest? Wat heeft dat gebracht? Of waar heeft het u gebracht? Heeft het u aan de gezegende voeten van de eeuwige God gebracht? Heeft het u in het stof van de vernedering gebracht? Verstaat u het, dat het daartoe dienende is, opdat de eeuwig durende kloof tussen u en Hem zou worden opgeheven? Dat de Heere dat doet omdat het de Heere begonnen is om het behoud van uw ziel. U komt onder de bediening van het Woord. Calvijn zegt: "Onder de bediening van het Woord te komen, dat betekent verkoren te zijn". Calvijn zegt er bij: "Dat is nog niet de verkiezing tot zaligheid, maar dat is die algemene verkiezing dat u bekend gemaakt wordt met de wil en met de weg des Heeren". Waartoe dient dat nu? Wel, de psalmist zegt: "De HEERE bouwt Jeruzalem".

Wat is Jeruzalem? Wat maakte Jeruzalem in zijn dagen zo bijzonder, vergeleken bij al die andere steden, dorpen en vlekken over rond van de wereld? Wat maakte Jeruzalem tot Jeruzalem? Wel dit, dat de Heere daar Zijn woning hield. Daar maakte de Heere het woord in het bijzonder waar: "De eeuwige God zij u een woning". Als de Heere daar Zijn heiligdom niet zou gevestigd hebben, dan zou Jeruzalem Jeruzalem niet zijn. Dan zou ze al haar glans en lieflijkheid verloren hebben. Maar de Heere bouwt Jeruzalem. Dat betekent: Hij maakt Jeruzalem tot wat het is. Dus het initiatief, het werk komt bij Hem vandaan. Hij doet dat geheel vrijwillig en vrijmachtig, soeverein. De HEERE bouwt Jeruzalem, de God met vijf hoofdletters. De God Die het met een eed gezworen heeft en niet liegen zal. De HEERE bouwt Jeruzalem. Dat betekent: Hij heeft Zich op deze wereld een plaats verkoren waar Hij een volk vergadert tot de zalig-

heid. Hij heeft een plaats bepaald op deze wereld, waar Hij werkt tot roem en prijs van Zijn Naam en tot zaligheid van zielen.

De HEERE bouwt Jeruzalem op een wereld die Hij in Zijn rechtvaardigheid aan zichzelf had kunnen over laten. Op een wereld waar Hij de rug en de nek naar toe had kunnen keren. Een wereld die Hij in Zijn rechtvaardig oordeel had kunnen vermorzelen en verbrijzelen. Een wereld verloren in schuld. Daar heeft God naar omgezien, terwijl Hij bij machte was om tienduizenden werelden te scheppen waar Zijn lof wel gezongen zou worden. Het heeft Hem behaagd naar deze wereld om te kijken. De HEERE bouwt Jeruzalem. Hij vergadert Israëls verdrevenen. Hij vergadert. Ziet u dat?

Wat is dat voor werk, dat vergaderen? Dat is als met Zijn hand omringen en toebrengen naar Jeruzalem. En de HEERE, Die Jeruzalem bouwt, heeft beschikt dat er in de muren van Jeruzalem poorten zouden zijn. Dan werd er vroeger nogal eens gezegd, en ik meen dat het hier wel op slaat: “De een wordt binnen gebracht door de Noorderpoort, en de ander door de Zuiderpoort”. De een wordt binnen gebracht onder de kille, ijskoude wind van het Goddelijk oordeel en van het recht. En de ander wordt binnen gebracht in de warme, zoele verkwikkende wind van de liefde Gods in Christus.

De HEERE bouwt Jeruzalem, Hij vergadert Israëls verdrevenen. Wat zijn verdrevenen eigenlijk? Dat zijn mensen die ergens anders zijn dan waar ze werkelijk horen. Israëls verdrevenen, weet u wie dat zijn? Die van God verkoren zijn om in Jeruzalem te wonen. Die van God verkoren zijn om in die plaats te zijn waar Hij Zijn heiligdom opricht, waar Hij Zijn woning bij de mensen houdt, waar Hij de plaats van de verzoening heeft ingericht. Dat zijn Israëls verdrevenen. En als de Heere nu neerziet op deze wereld, als de Heere nu neerziet op onze levens, waar vindt Hij de verkorenen dan? Vindt Hij ze in Jeruzalem of vindt Hij ze er buiten? Ik kan het ook anders vragen. Wat heeft de Heere in uw leven gedaan? Welk werk tot zaligheid is de Heere in uw leven begonnen? Weet u er van dat de rust u werd opgezegd? Dat de Heere u niet meer met rust liet, maar dat u in beroering en in beweging gebracht bent. Weet u er van? Waar heeft de Heere u eigenlijk gevonden? U zegt: “Aan het einde der aarde”. Een ander zegt: “Ergens weggestopt in een dal van zonde en dood”. De volgende zegt: “Ik kan het met de psalmist meezeggen: een ruissende kuil en modderig slijk”. Wat u ook kunt opnoemen waar de Heere u vond, Hij vond u niet in Jeruzalem. Of wel? Als de Heere in het leven van een mens begint, dan gaat Hij die mens bepalen bij zijn afkomst, bij zijn toestand, bij zijn huidige staat voor God. Als de Heere hier op deze wereld al behouden mensenkinderen zou vinden, dan zou Zijn zaligmakend werk toch overbodig zijn! Maar dat

werk Gods is in der eeuwigheid niet overbodig. Dat is noodzakelijk, opdat Hij... Daar gaat het de Heere over. Opdat Hij uit veler monden Zijn lof zal horen. Looft den HEERE. Daar gaat het om.

Waarom is de Heere een weg met u gegaan die u niet begreep? Waarom is het door de woestijnen en door de diepe dalen, door de zeeën wellicht gegaan? Opdat ge tot God bekeerd zoudt worden. Het is mest rondom de levensboom. Waarom is de Heere met u doende? Wel dit, omdat gij een mens zijt die hard werkt om verloren te gaan, omdat u bezig bent uw eeuwig verderf over u heen te halen, waar een mensenziel kostbaar is in het Goddelijk oog. Hij legt zoveel ten koste aan het behoud van uw onsterfelijke ziel. Hij vergadert Israëls verdrevenen.

Waar vond de Heere u? Nou, laten we zeggen: aan het uiterste der aarde, ergens aan het einde, waar geen mens meer naar u om zag en waar u meende dat God u nooit meer vinden kon wellicht. Daar vond Hij u.

Maar wat is nu de grote troost van Psalm 147? Dat is dit: Hij vergadert. De Heere staat niet in Jeruzalem en roept ons toe: "Komt toch herwaarts", en Hij laat verder de keus aan ons. Het is de Heere Die Zelf de aarde doorgaat, over de wereld Zijn weg kiest. Het werk van Gods Heilige Geest wordt wel vergeleken met een wind, nietwaar. Die waait waarheen Hij wil. En het is de Heere Die uit alle hoeken van deze wereld, uit alle windstreken vandaan Zelf Zijn Kerk vergadert. Hij brengt ze toe.

Hoe doet Hij dat? Hoe doet Hij die zaligheid beleven? Hoe doet Hij dat inwonersschap van Jeruzalem ervaren? Wanneer weet een mens dat nu, een inwoner te zijn van dat Jeruzalem, waar de Heere Zijn woning houdt? Wel, dat verklaart de psalmist in ons tekstwoord. Hij geneest de gebrokenen van hart en Hij verbindt hen in hun smarten.

Hij geneest en verbindt. Dat is een aangenaam woord, of niet? Dat is een woord van moed en van hoop. Hij geneest en Hij verbindt. U hebt wellicht een wond in uw leven, die u wel genezen zou willen zien. U hebt wellicht een klacht in uw ziel, waarvan u hoopt dat het nog eens opgelost wordt. Maar de tekst wijst duidelijk aan wie er door de Heere genezen worden en wie Hij verbinden zal. Weet u wie dat zijn? Dat zijn Israëls verdrevenen. Dat zijn die verkorenen van voor de grondlegging der wereld. Die in Jeruzalem horen, maar er nog niet zijn. Maar ze verstaan het zelf niet, dat ze Israëls verdrevenen zijn. Ze verstaan het van zichzelf in die tijd nog niet, dat ze een burgerschap hebben dat Boven is. Ze verstaan het nog niet, dat de Heere ze zaligen wil, om eeuwig bij Hem te mogen wezen. Nee, de beleving van een mensenkind, de beleving van het hart is een

totaal andere. Dat is een beleving die haaks staat op het burgerschap van Jeruzalem. De beleving van het hart zegt die mens dat hij nooit in Jeruzalem komen zal en er ook nooit horen zal.

Hij geneest de gebrokenen van hart en Hij verbindt hen in hun smarten. Het gaat in ons tekstwoord over gebrokenen van hart. Wat is dat eigenlijk, een gebroken hart? Dat is een hart dat kapot gescheurd is, een hart dat uiteen geslagen is. Een hart dat aan splinters ligt. Hij geneest de gebrokenen van hart, zegt ons tekstwoord.

Bent u een gebrokene van hart? Is er niets geheels meer aan u? U zegt: "Hoe doet de Heere dat, het hart van een mens breken?" Als u dat zegt, dan verstaat u al dat een mens zelf zijn hart niet breken kan. Bent u er achter gekomen dat uw hart is als een steen? Dat u een onbewegelijk mens bent, met een ijzeren nekzenuw. Dat u bij uzelf vandaan weigert om voor de Heere op de knieën te gaan. Verstaat u het, dat als de Heere u aan uzelf over laat, u voor eeuwig verloren zult gaan? Er is een werk Gods in het leven nodig. Gebrokenen van hart, dat zijn degenen die ge-broken zijn, kapot geslagen zijn door het werk van de almachtige God. Is de wet weleens ingekomen in uw leven? Is de heilige eis van God weleens gaan spreken? Heeft die heilige en reine wet weleens alles van uw bestaan open gelegd. Vóór die tijd meende u altijd nog een aardig godsdienstig mens te zijn. Er waren er op de wereld zoveel die slechter waren dan u. Of niet? En de apostel Paulus zegt: "Ik heb nooit geweten dat de begeerte zonde was als de wet niet had gezegd: "Gij zult niet begeren". Wat is de kracht van Gods heilige wet door de werking van de Heilige Geest? Wel, dat ons hart, ons bestaan open komt, en dat we de kern van ons leven gaan verstaan. Dat is dat we vijanden van God zijn en vijanden van Goddelijke zaken. Dat we Hem in ons leven niet nodig hebben en dat we aan de kennis van Zijn wegen geen enkele lust hebben. Hij geneest de gebrokenen van hart. Die de wet thuis gekregen hebben als een hamer. Is Uw Woord niet also als een vuur en als een hamer die de steenrots te morzel slaat!, zegt de profeet. Is die wet van God weleens ingekomen? Dat u altijd neer keek op die moordenaar, op die leugenaar, op die overspeler. Maar dat u nu op geen mens meer neer kon kijken, omdat u naar binnen moest gaan kijken en de wet geestelijk werd en uw bestaan vleselijk openbaar kwam. Dat u in uw hart een overspeler, een dief, een leugenaar, ja een onteerder van God, een hater van Hem en een liefhebber van uzelf bent. Is de wet weleens in gekomen en heeft u de schuld leren verstaan? Dat heel uw leven niet anders geweest is dan een opstand tegen Hem.

En dat niet alleen. Hij geneest de gebrokenen van hart. Wie zijn dat, gebrokenen van hart? Nou, die zijn openbaar gekomen, dat heb ik u

gezegd, met d'r schuld. En voor die is er nog wat openbaar gekomen. De goedheid van God. Het zijn de goedertierenheden des Heeren, hoor ik Jeremia klagen op de puinhopen van Jeruzalem. Hij kon God de schuld niet meer geven. De schuld zat aan zijn kant. Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat we nog niet vernield zijn, en Zijn barmhartigheden zijn alle morgen nieuw.

Waartoe heeft de Heere u voedsel gegeven? Opdat u krachten zou ontvangen om Hem te loven. En waar hebt u die krachten voor besteed? Voor uzelf, voor de wereld, voor de zonden. Niet om Hem te zoeken, maar juist om bij Hem vandaan te gaan. U hebt de gaven van de hemelse Gever wel aangenomen, ja, u hebt zelfs vele geschenken begeerd. U had lange verlanglijsten, maar het heeft u niet tot Hem gebracht.

Gebrokenen van hart, die zijn klein geworden, die zijn kapot geslagen onder het verstaan, onder de betoning van Gods goedheid dat Hij zoveel over ze heeft uitgestort van Zijn lieflijkheid, opdat ze tot bekering gebracht zouden worden. Hij geneest de gebrokenen van hart, die het recht van God verdienen, het vonnis van Hem waardig zijn.

Is dat alles? Zijn dat de gebrokenen van hart? Het gaat nog verder. Het steekt nog verder af naar de diepte. Een mens in zijn zonde, als een overtreder van Gods heilige wet, die de goedheid van God heeft misbruikt. Maar het allergrootste wat God de Heere gaf, ook misbruikt te hebben. Dat de Heere Zijn eigen lieve Zoon gegeven heeft tot een losprijs voor velen. En van die lieve Zoon van God, Die Zichzelf liet kruisigen, Die stierf aan het vloekhout der schande, onder de volle uitgieting van het Goddelijk recht. Hij de Reine met de onreinen gerekend. Het bloed van Christus onrein geacht. Hij had geen gedaante noch heerlijkheid voor u, dat u Hem zou begeerd hebben.

Gebrokenen van hart, weet u wat dat voor mensen zijn? Die hebben gezondigd tegen Gods wet, en die hebben gezondigd tegen Gods Evangelie. Weet u wat dat in de praktijk van het leven inhoudt? Dat houdt dit in, dat zalig worden onmogelijk geworden is. Al Gods goede gaven misbruikt, dan kan je nergens meer op rekenen. Dan is het gebeurd. Dan is het het einde. Dan verwacht je de dood vandaag of morgen. Dan zal de Heere je niet lang meer kunnen verdragen. Dan zal het naar de eeuwige nacht toe gaan.

Gebrokenen van hart. Weet u waar de Heere die harten breekt? Weet u waar de Heere die zielen naar toe brengt? Voor Zijn voeten. Weet u wat dat is? Dat betekent dat u in uw leven met God te doen krijgt. Dat is niet een zaak die ergens op een ver gelegen eiland zich afspeelt, waar de Heere niet van weet. Dat is niet iets wat een ziel doorworstelt, zonder dat u verstaat dat het Goddelijk oog het alles

doorziet. Dat is een mens, die krijgt met het Goddelijk recht te maken. En die mens, die met dat Goddelijk recht te maken krijgt, die heeft geen verschonende woorden meer voor zichzelf. Die heeft niets meer aan te brengen wat voor de Heere kan bestaan. Die heeft slechts één ding te doen: het vonnis van God goed te keuren, het recht van God te aanbidden, aan Zijn voeten neer te vallen: "Hij doe wat goed is in Zijn heilige Gods-ogen". Die mens is het met God eens. Gebroken van hart. Die zal in der eeuwigheid geen slecht meer van God kunnen spreken. Alleen nog van zichzelf.

Bent u een gebrokene van hart? Verstaat u iets van die weg die u is uitgetekend? Kent u iets van dat punt, dat station: zondaar voor God geworden? Dan weet u dat het gaat over dit: dat de Heere Zijn heilige deugden zal verheerlijken. En dat die deugden Gods van meer waarde zijn dan de zaligheid van uw ziel. Dat betekent dit, dat de Heere zijn eigen deugden niet kan schenden tot het behoud van uw ziel, maar dat Zijn deugden in alles zullen verheerlijkt worden. Dan verstaat u het, als u weggedaan zult worden van voor Zijn heilig aangezicht, u in de hel geen slecht van Hem kunt spreken. Het is niet waar, dat er zijn die zeggen dat er in de hel gevloekt wordt. Dat is helemaal niet waar. Daar geloof ik niets van. In de hel zal het geweten knagen. In de hel zal het een vlam zijn die in eeuwigheid niet uitgeblust wordt. De aanklacht van jezelf: "Ik, ik heb gedaan dat kwaad was in Uw heilige Gods-ogen". Mensen, dat is een zaak, een punt. Dat is maar niet iets wat in het verborgene zomaar, zonder dat je dat weet, in het onderbewuste ofzo zich afspeelt. Dat wordt geweten. We horen daar de psalmist, ook in Psalm 51 bijvoorbeeld over klagen. Dat is wat zijn klachten voortbrengt: zijn eigen schuld. Hij kan niet anders dan het voor het aangezicht van de Heere neer te leggen.

Hij geneest de gebrokenen van hart. Weet u hoe dat komt, dat de Heere weet dat het gebrokenen van hart zijn? Ja, Hem zijn alle dingen op het allervolmaaktst bekend. Dat is zeker. Maar die ziel kan niet stil blijven. Die moet het uitklagen voor het aangezicht van de levende God. Die moet zichzelf schuldig verklaren voor het oog van de hemelse Majesteit. Dat is er één die voor God in het stof ligt, met zijn aangezicht in het stof gedrukt. Die het verwacht dat het vlamme zwaard van de Goddelijke gerechtigheid hem het leven zal ontnemen.

Bent u al op dat punt terecht gekomen? Verstaat u iets van zo'n nood, van zo'n klacht? Weet u, dat is wel wonderlijk, maar in die nacht wordt toch de aanhef van de Psalm al waar: "Looft den HEE-RE". Want in die nacht is de lof aan je zelf opgehouden en wordt er

alleen nog maar gesproken van God. Zelfs in Zijn oordelen kun je geen kwaad meer van Hem denken.

Gebrokenen van hart. Nee, het is niet aangenaam voor het vlees. Het is een vreselijke gang als je daar door heen moet. Dat is een stervensgang, een neergang. Maar de tekst laat ook zien hoe een zaligheid het is, hoe het een volkomen zaligheid teweeg zal brengen. Want de Heere werkt alle dingen naar de raad van Zijn Goddelijke wil. Het behaagt Hem om het in deze gang te doen. Hij is het Die in Zijn Goddelijke rechterhand genezing heeft. Die genezing deelt Hij uit aan gebrokenen van hart. Dat betekent, de genezing, de duur verworven genezing die Hij in Zijn rechterhand draagt, die wordt maar niet goedkoop weggegeven. Maar die genezing heeft een adres, dat heeft een plaats, waar het op het hoogst zal worden gewaardeerd en waar de Heere daar alle lof en eer van zal mogen ontvangen. Dat is het derde nog, maar laten we eerst zingen uit Psalm 25 vers 8.

*Zie op mij in gunst van boven;
Wees mij toch genadig, Heer';
Eenzaam ben ik en verschoven,
Ja, d' ellende drukt mij neer.
'k Roep U aan in angst en smart;
Duizend zorgen, duizend doden
Kwellen mijn angstvallig hart;
Voer mij uit mijn angst en noden.*

In onze tekst worden twee werken des Heeren genoemd. Hij geneest en Hij verbindt. Weet u waar die twee werken op wijzen? Die wijzen hierop, de hoopvolle roep tot de gebrokenen van hart: "Er is balsem in Gilead". Er is bij Hem veel genade, veel vergeving en veel verlossing.

U zegt: "Ja maar, van de toezegging kan ik niet langer leven. Ik heb een tijd gehad dat ik het met de beloften kon doen, dat ik er wat hoop en wat moed uit kreeg, en dat ik nog weleens een Psalm gezongen heb. Er is een tijd in mijn leven geweest dat ik rustig ging liggen op een belofte". En nu? Waar is het u nu om begonnen? "De zaak zelf. Ik moet het weten bij God vandaan. Ik moet er kennis aan hebben van 's hemelswegen wil ik werkelijk tot troost en tot rust gekomen zijn".

Hij geneest en Hij verbindt. Zie daar het werk van de almachtige God. En die gebrokenen van hart, die dat genezende en verbindende werk des Heeren ondergaat, die ervaart het, die beleeft het, die maakt het mee. Hij geneest.

Hoe doet de Heere dat eigenlijk? Hoe doet de Heere dat? Wel, Hij Die de balsem in Gilead heeft, Hij is het Die die genezende balsem, die verzachtende zalf giet in de diepe wonden van de gebrokenen van hart.

Waar worden die wonden gevonden eigenlijk? Wel, aan het gehele bestaan. Stinkende etterzweren, noemt de psalmist van Psalm 38. Etterbuilen, vol van melaatsheid, van de hoofdschedel af tot de voetzool toe. Het zijn allemaal wonden. Hoeveel wonden heb je ook niet opgelopen in het leven? Waar ben je niet beschadigd geraakt? Kapot geslagen geraakt. Wat is het niet wat je door de gang van het leven meetorst, meezeult aan moeiten, aan verdriet. Welke herinnering perst je niet de tranen uit de ogen. Er zijn zoveel wonden, nietwaar! Maar welke wond wordt er wel heel in het bijzonder bedoeld. Er staat: "Hij geneest de gebrokenen van hart". De breuk van het hart is de grootste wond. Of niet? U die kennis aan deze zaken hebt, u weet het toch wel? Dat al die wonden, die u in het leven hebt opgelopen, slechts klein en nietig zijn vergeleken bij die ene wond, die breuk, die scheur van binnen. Wat is dat, die breuk en die scheur? Dat is de onvrede, de onrust. Het ligt niet goed tussen God en uw ziel. Er is geen verzoening voor al uw schuld en zonden. U hebt geen vrijgeleide tot de troon van de Goddelijke genade. Er is geen bedekkende gerechtigheid voor u. Dat is de grootste nood en de grootste klacht. Dat was het wat daar Paulus op zijn bed deed bidden. "Zie, hij bidt", zegt de Heere. Dat is het wat de nood omhoog perst naar de hemel toe.

Hij geneest de gebrokenen van hart. Hij is het Die die balsem, die verzachtende zalf giet in de ziel van zo'n arm mensenkind.

Hoe gaat dat? Hoe doet de Heere dat? Wel, je zult daar maar liggen onder dat vloekvonnis van God. Je zult daar maar weten één dezer dagen te moeten sterven. Je zult daar maar moeten verstaan dat de eeuwige nacht je voorland is. De Heere, de Rechter op de troon, zal het schuldregister maar gaan voorlezen. Er zal maar meer en meer bederf openbaar moeten komen. Het zal maar al zwarter en zwarter moeten worden in het diepst van je bestaan. De donkere wolken van het Goddelijk oordeel houden de zonnestralen tegen, nietwaar! De Heere is vertoornd, aangetast in Zijn heilige deugden. Onder je zal de zwarte aarde onderhand splijten en je zult wegzakken, wegzakken in dat eeuwige verderf.

Hij geneest. Hij Die bepaalt wanneer de maat vol gemaakt is. De maat van ellende en van droefheid. Hij Die bepaalt wanneer een ziel er diep genoeg is door gegaan om niets, maar dan ook niets meer van 's mensenzijde te verwachten. Hij is het Die hier als de Geneesheer getekend staat. En Hij Die hier als de Geneesheer getekend

staat, is het ook Die het ogenblik van het toedienen van de genezende zelf bepaalt. Hij is het Die het maakt dat in de zwarte nacht van de ziel Zijn Jezus, Zijn lieve Schootzoon wordt toegepast, wordt weggeschonken. De gerechtigheid van Christus wordt gegoten in de diepe wonde van je ziel en van je hart. Hij is het Die de gerechtigheid van Immanuël tot de uwe maakt. Dat het daarom is dat Hij niet meer toornt en niet meer scheldt, omdat alles is volbracht. Dat is de enige genezing die gepast is voor een gebrokene van hart.

Die kan het met een oproep tot werken, tot goeddoen, tot aanbrenge van deugden niet meer stellen. Die kan zelf niets meer uit zijn handen voortbrengen wat voor God kan bestaan. Die is totaal afhankelijk van Hem, Die hij altijd voorbij gegaan is. Hij had geen gedaante noch heerlijkheid. Maar nu, nu is aan Hem alles gans begerlijk.

Hij geneest de gebrokenen van hart. Hij geeft Zijn Jezus weg.

En weet u waar de gebrokenen van hart door gekenmerkt worden? Die hebben van God ontvangen het ware, zaligmakende geloof. Kunnen ze dat zelf bekijken? Nee, in gene delen. Weet u wat Luther zegt van het geloof? Luther zegt: "Het geloof is een onrustig ding". "Dat geloof is altijd in beweging", zegt Luther. Totdat het tot rust komt aan de voet van Golgotha's kruis. Totdat het tot rust komt waar het Jezus, de bloedende Borg aan dat vloekhout der schande, ziet. Dat komt pas tot rust als het de bloeddruppels in het hart, in het geweten gevoelt. Dan komt het pas tot rust.

Kent ge dat geloof? Dat geloof, dat geen rust vindt voor en aler het weet waar de schuld gebleven is; voor en aler het weet dat de genezende balsem in Gilead is toegediend. Die het met een belofte niet meer stellen kan, maar die de Belover hebben moet. In wiens leven de Doorbreker noodzakelijk is. Dat Hij Zichzelf verklaart en openbaart aan het hart. Dat je geloofsoog, door de werking van Gods Heilige Geest, die Jezus ziet.

Hij geneest de gebrokenen van hart. Dat is: Hij voegt hun hart weer samen. Dat lag verbrokkeld, verslagen. Dat wordt weer geheel gemaakt. Dat wordt weer totaal gemaakt.

Hij geneest de gebrokenen door Zijn werk. Weet u wat dat betekent? Dat betekent dat het hart van zo een klopt. Klopt vanwege het Goddelijk werk. Dat de levensadem ontvangen wordt uit genade. Dat de vrijheid, de vrijkoping van de ziel een geschenk van de almachtige God is.

Hij geneest de gebrokenen van hart. Dat betekent: Hij laat ze tot rust komen in Jeruzalem, waar Hij Israëls verdrevenen vergadert. Hij brengt ze bij de plaats van de verzoening en Hij is het Die ze op die

plaats brengt en Die ze Zijn zegenende handen toont: “Gaaf dan heen in vrede”.

Heeft God u die vrede al laten horen? Heeft God u die vrede al getoond?

Er zit een mens en die zegt: “Ja, ja maar, er is nog zoveel wat me bedroeft”. Wat is het dan dat je bedroeft? “Ik zie maar littekenen. Wonden die wel geheeld zijn, maar de littekenen zijn niet weg. Er is een eertijds wat mij maar blijft achtervolgen en wat mij maar aanklaagt. Er is nog zoveel overgebleven bederf in mijn bestaan. Het knapt maar niet op. Dagelijks doe ik nieuwe smarten op”.

Er staat: “En Hij verbindt hen in hun smarten”. Wat betekent dat? Dat is dit: de Heere neemt de littekenen van deze kant van het graf niet weg. Maar dit doet Hij wel: Hij is het Die het kleed, de mantel van Christus’ gerechtigheid er overheen legt. Hij is het Die ze verbindt met het werk van Christus, opdat het werk van Christus gezien worde en niet de littekenen.

Wat is dan eigenlijk noodzakelijk voor zo’n genezen mens, die verbonden is door God Zelf? Het is noodzakelijk in Jeruzalem te blijven, bij de plaats van de verzoening te blijven, dicht bij die gezegende Heere Jezus te blijven. Op die plaats wordt het trouwens ook waar: “Looft den HEERE, want onze God te psalmzingen is goed, dewijl Hij lieflijk is. De lof is betamelijk”. Wie ziet op Jezus, die weet dat de Heere het waard is om geloofd en geprezen te worden.

Wat brengt de smart over de ziel, ook na ontvangen genade? Dat is dat we weglopers zijn. Dat we weer als een verdrevene Jeruzalem verlaten. Dat we weer allerlei kanten op gaan. Gelijk een schaap heb ik gedwaald in ’t rond, dat onbedacht zijn Herder verloor, klaagt de psalmist. Dan is het toch opnieuw noodzakelijk, of niet? Want wie kan zichzelf ook bij vernieuwing terug brengen in Jeruzalem?! Dat de Heere dat werk van genezen en verbinden doet. Dat is het doorgaande werk. Eens voor het eerst beslissend, maar ook telkens weer opnieuw, dat de Heere trouwe houdt in tijd en eeuwigheid beide over een ontrouw volk, wat ook bij de voortduur slechts rust vindt, slechts getroost is als het Jezus ziet en als het zichzelf niet meer hoeft te zien. Dat is een zaligheid!

En u, voor ontvangen genade, wellicht na ontvangen genade, u zegt: “Mijn zonde is te groot. Mijn kwaad is te diep. Mijn bederf heeft te lang geduurd. Ik heb trouwens ook nog gezondigd tegen de liefde Gods. Ik weet ervan dat de Heere Zijn liefde in Christus in mijn hart heeft uitgestort. Maar wie ben ik geweest na die tijd. Voor mij kan het niet meer. Mijn schuldregister is te groot”. Hoor dan de vertroostende woorden door de psalmist, door de werking van Gods Heilige Geest. Hij telt het getal der sterren, Hij noemt ze alle bij name. Die

Heere is zo groot, zo machtig. Hij heeft dat ganse heelal in Zijn hand. Hij is het Die elke ster een plek gegeven heeft. En dat niet alleen. Hij is het Die elke ster een naam gegeven heeft. Zo groot is God. Denk dan klein van uzelf, o mensenkind. Maar denk nooit klein van de Heere. Want die Heere is het Die ook aan Zijn eigen Zoon gegeven heeft alle macht in de hemel en op de aarde.

Ligt daar nog troost in, in het wijzen op de sterren? U, u die daar zit in al uw zielsverdriet. Wat heeft de Heere ook alweer gesproken tegen Abraham? Zie toch de sterren. Zo zal uw nageslacht wezen. Zo voor u, o mensenkind, ontelbaar, een ruim en wijds getal, maar van de Heere gekend en van de Heere geweten. Onze Heere, de Kurios, de Regeerder over alles is groot en van veel kracht, en Zijns verstands is geen getal. Dat betekent dit: al de vermogens van God zijn oneindig. Wij zijn eindig, kort en klein. Maar Zijn vermogens zijn oneindig. Dat blijkt wel. Want de Heere houdt de zachtmoedigen staande.

Daar lig je dan als zachtmoedige. Wat is dat? Die is week geworden. Die is verschrompeld, verbrijzeld voor het aangezicht van God. Van zulken staat er: De Heere houdt de zachtmoedigen staande. En je zegt: "Ik sta geen eens op mijn benen. Ik heb geen kracht om op te staan". Ja maar, dit is veel hoger, veel majesteitelijker. De Heere zal maken dat de zachtmoedigen in eeuwigheid niet verloren zullen gaan. Maar die gebrokenen van hart, die houdt Hij staan-de, opdat ze onderhand zullen staan voor Zijn aangezicht, op die plaats waar geen klagend woord meer gehoord wordt, maar waar de lof van de Heere gezongen wordt, aan Hem alleen. Dat Hij de roem, de lof, en de eer, en de aanbidding ontvangt tot in alle eeuwigheid toe.

Maar de goddelozen vernedert Hij tot de aarde toe.

U zegt: "Ik ben zo'n goddeloze". Waarom zegt u dat? "Ik ben zo slecht. Ik ben zo zondig. Er wordt in mijn leven niets van God gevonden".

Weet u wat de taal van de goddeloze is? Ik doe het best en de Heere is aan mijn zijde. Kijk eens hoe Hij mij zegent. Ik heb een groot land. Ik heb een mooi huis. Ik heb volle schuren. Zie eens hoe de Heere mij zegent.

En de Heere zegt tegen de goddeloze: "Gij dwaas, ge weet niet dat in deze nacht uw ziel van u zal worden afgeëist". Die is goddeloos die zich niet goddeloos weet. En die is zachtmoedig die zich als een goddeloze voor de Heere neerwerpt in al zijn zielsverdriet. Houdt dan aan en grijpt dan moed, want uw hart zal vrolijk leven. Hij ge-

neest immers de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hen in hun smarten, opdat het zal zijn: "Looft den HEERE, want de lof is betaamelijk".

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 40 : 8

*Verheug het volk, verblijd hen allen, HEER',
Die naar U zoeken t' elken stond;
Leg steeds Uw vrienden in den mond:
"Den groten God zij eeuwig lof en eer!"
Schoon 'k arm ben en ellendig,
Denkt God aan mij bestendig;
Gij zijt mijn hulp, mijn kracht,
Mijn Redder, o mijn God!
Bestierder van mijn lot,
Vertoef niet, hoor mijn klacht.*

Zegenbede.